

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Ja, Ballerup og Frederikshavn skal finde hinanden, og så kan vi jo tænke os til resten. Det er en illusion at sige, at noget bliver frit fra 2008.

Jeg vil gerne kvittere for de besvarelser angående det dynamiske, som indenrigsministeren kom med, og som jeg også sagde i mit ordførerindlæg, er jeg glad for udviklingen i de socio-økonomiske kriterier. Jeg undrer mig over, at vækstudviklingsdelen mellem hovedstaden og landsudligningen er envejs, men det har man jo en tyrkeretro på, og så må vi se, hvordan det kommer til at se ud.

Men det var for så vidt ikke det, jeg mente med det dynamiske element i vores undersøgelse af selve reformen. Det er nemlig spørgsmålet om at prøve at bruge det udspil, der nu er kommet, til at se på, hvordan den historiske virkelighed har været i de senere år: Om der vitterlig har været robusthed. Indtil videre har vi fået det svar, at det vil man ikke så gerne, fordi man ikke har noget datagrundlag, og det synes jeg er en svaghed. Jeg mener faktisk, vi er nødt til at gøre os ret stor umage med at få det afklaret i det videre forløb, for ellers vedtager vi noget, som kun hviler på troens grund, og det ville være ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Problemet er jo, at den historiske virkelighed ikke findes – i den forstand at man kan sige, at forudsætningen for, at vi kan lave en fordelingsmekanisme, der flytter ressourcer til en kommune, der skal løse nogle opgaver, jo er, at vi ved, hvilke opgaver det er, og hvad de koster. Det vidste vi først på det tidspunkt, da staten sidste efterår indgik DUT-aftalerne med Amsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening og fik prissat de opgaver, der nu flyttes til henholdsvis kommunerne og staten.

Talgrundlaget skal jo være til stede, men nu kører det lidt i en cirkel, også fordi argumentet for, at vi først for alvor kan gå meningsfuldt i gang med at lave en fremtidsrettet kommunalreform, hele tiden har været, at vi skal kende kommunerne, kende opgaverne og kende den økonomi, der knytter sig til opgaverne. Jeg kan ikke give noget bedre svar, for der findes ikke noget andet svar. Vi er ude over grænserne for politik, nu nærmer det sig videnskab.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det ville jo være rart, hvis det var sådan, at tallene talte. Men grunden til, at det er hensigtsmæssigt for regeringen at gøre det i den rækkefølge, den har valgt, er jo, at det er ganske umuligt at finde ud af, hvad økonomien i en kommunalreform er. Det kan man først finde ud af, når man har lavet en udligningsreform, og når man så laver en udligningsreform og skal se, hvordan den virker, kan man sige: Det kan vi overhovedet ikke sige noget om, for nu eksisterer historien sådan set ikke mere. Men det er ikke, det er ikke videnskab. Det er meget klogt og smart, ja, også for smart.

Så vil jeg korrigere. Spørgsmålet om Odense har jeg for så vidt overhovedet ikke bragt på banen på nogen som helst måde, og jeg mener også, det blev tilbagevist meget klart, at det har noget med den reelle partifarve at gøre. Men det var jo ret relevant for den konservative ordfører, som har været angrebet overordentlig meget af konservativt ledede kommuner, at konstatere, at når de ni konservative kommuner med dobbelt så mange indbyggere som fem socialdemokratiske kommuner – som vi ikke har hørt så forfærdelig meget fra – også er udsat for noget, men ikke i samme målestok, er der noget galt med de sociale kriteriers samlede vægt.

Jeg vil spørge indenrigsministeren, om han kan svare i dag eller vil formidle et svar til os senere i stedet for det afvisende svar, vi har fået: Hvor stort er det samlede beløb, der indgår i den samlede del af den nettoudligning, der vedrører udgifterne?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg har jo siddet og fulgt med i spørgsmålene under debatten, men jeg har haft meget svært ved at finde ud af, hvad der egentlig blev spurgt om – det må jeg sige helt ærligt.

Når der bliver spurgt, hvor meget udgiftsudligningen fylder, må jeg sige, at udgiftsudligningen fylder det, vi har fastsat med de udligningsniveauer, vi har fastlagt. Vi har indført en nettoudligning, hvor der sådan set udlignes i forhold til forskellen mellem det, man kan kalde beskatningskraften, og det objektive udgiftsbehov. Når der udlignes med f.eks. 58 pct., udlignes der altså med den samme effekt på både den objektive udgiftsside og indtægtssiden.